CRĂCIUN ETERIC

de C. COSCO

Fiindcă d. Tase, mic funcționar, și-a luat, încă dela 3 ale lunii în curs, leafa pe Decembrie, pe care a făcut-o praf de atunci, dumnealui afirmă că e dispus să serbeze Crăciunul cu toată seninătatea unuia căruia o grijă grea, ca o piatră de moară (încasarea lefii anticipativ) i-a fost ridicată de pe suflet.

Simbria, în ajunul Crăciunului, comandă o mulțime de îndatoriri. Datoria către casă este, la sărbători, mai imperativă chiar decât aceea față de o bancă sau de Percepție. Casa omului, afară de ipotecă și cărămidă, conține și nevastă, copii, ceartă, etc.

Ei bine (ce bine?) d. Tase se conformează.

— Pentru Moș-Ajun trebue covrigi. Este. De mult am ajuns eu la covrigi! zice. Pe urmă, sunt și câini. Câinii umblă cu covrigi în coadă. Copiii să alerge după ei și să-și umple traistele. Câțiva creștini, pe la cari lemnele încă n'au ajuns, s'au făcut covrig — din cauza frigului. Nuca (vomică) se găsește la farmacii iar mărul (discordiei) ori unde, — și la boeri și la mojici.

Dar copiii de azi preferă, acestor bolindețe, bani. Atunci să citească Istoria și vor da peste mulți Bani în Oltenia. (Subscrisul, barem, dacă ar fi să umble cu Moș-Ajunul, ar fi complet asigurat despre partea asta, de or ce are destui Banu în familie).

Pentru menu-ul de Crăciun, d. Tase posedă, deasemenea, suficiente mijloace de întocmire. E deajuns numai unul: să pue pe fiecare membru din familie să ceară unt. Toți vor înghiți atâtea sarmale (se zice: „a luat sarmaua peste nas") că, hotărît, nu numai că se vor sătura, dar chiar li se va apleca.

Mezeluri, câte va dori. Tobă (toba fiscului sau capul făcut acelaș mezel din cauza solicitatorilor de sărbători); cârnat (șirul la cafea, la gaz, etc.). Dintre fripturi curcan (la corpul sergenților de oraș sau în odaia bucătăresii); găină (pălăria domnului); gâscă (nevasta prietenului Cutare); cozonac (starea oficială a gospodarului. Se zice: vai de cozonacul lui!).

Ca fructe d. Tase se va opri la pară (mălăiață) și la smochină. Se va oferi însuși dumnealui fiind și una și alta. Coarnele (dulceață sau marmeladă) le va recomanda altora.. mai indulgenți.

Dar amicul nostru va avea și vin (dacă nu va prefera șampanie citind cartea Niță Pițpalac la Londra). Vinul îl va obține cântând refrenul vechiului cuplet:

VIN mămicule
VIN tățicule
Cu portofelul plin ,etc.

La Crăciun însă sunt și cadouri. D. Tase va oferi consoartei asigurarea (la o societate de specialitate) că e mut, surd și orb. Pentru unele femei, asemenea calități fac cât o limuzină sau un bloc.

Pe copii îi împacă ușor, îl amăgește. Le spune că Moș-Crăciun nu poate să treacă frontierele, fiind împiedecat de inamic.

Menu-ul și cadourile aranjate, mai rămâne creștinului la Crăciun odihna. D. Tase va cumpăra ziare și se va odihni citind despre Nașterea... unui om care nu bârfește; despre Bunătatea Domnului... proprietar; despre Vicleșmul.... din familia vecinului; despre Fiul omului... cu obraz; despre Binele către aproapele (negustorul speculant sau colegul de biurou); despre Crăciunul trist (al celor cari au mai multe lefuri), etc.

Va auzi și pe copii strigând datina pe la ferestre: „Ne dați ori nu ne dați". Ne dați pe mână pe cei cari scumpesc traiul? Ne dați un aconto din leafă? Ne dați ori nu ne dați?

Când d. Tase, amețit de citire, va înțelege că e cuminte să se culce (pe omul amețit îl trimeți totd'auna la culcare) va fi bine și pentru... consumul de lumină electrică. Dacă însă va avea insomnie, nu-i rămâne decât un singur lucru lesnicios: să se certe cu nevasta. După ceartă, sau mai exact: în toiul certei, consecință aproape obișnuită: bărbatul pleacă. Se duce să împlinească altă datină: „se duce cu steaua".

Ca să afle odată femeia că la Crăciun nu sunt numai Trei Crai, că adică, al patrulea ar putea să fie și d. Tase (fără para chioară în buzunar).

Și va fi în forma asta, comandată de silueta diafană a pungii, cel mai sobru Crăciun. Un Crăciun nu al stomacului nesățios ci un Crăciun eteric, ca un fulg. un Crăciun SPIRITUAL, fără ca rumânul să fi luat SARE... amară!

Dura lex...

— Ah, mi-ai adus bomboane!
— Da... dar dă-mi cartela de zahăr să ți-le scriu!

VÂNTUL

Cu Decembrie vântul vine, huiduind întreaga urbe.
Dând cu tifla de pe hornuri, ca mulțimile să turbe
Balansându-se prin arbori, ca un pui de vrabie
Te mănâncă și te taie, ca un vârf de sabie,
Și se-abate, câteodată prin burlanele înguste
Rătăcindu-se ingenuu prin ciorapi ca și prin fuste,
Risipind în urmă-i frunze și un roiu de nostalgii.
Flueră apoi subțire și se bate cu hârtii,
Uneori se-ascunde grabnic, ca un hoț de drumul mare
Prin paltoane și prin blănuri, galopând apoi călare
Intră'n case pe ferestre, sbenguindu-se prin sobe,
Intonând sinistre imnuri sau bătând de zor din tobe,
Altă-dat' îl afli, șmecher, la un colț cu gănarii
Cum ciupește o puștancă, la grămadă cu-alunarii,
Sau cum vine pe patine, hohotind de pe costișe,
Îmbrăcat pestriț și mândru într'un smoking de afișe,
Noaptea doar se plimbă singur, cu poeții, cu nebunii,
Inhăintându-se cu mâțe, face serenadă lunii,
Iar târziu, spre primăvară, când o floare se deschide,
Ca un crai blazat de viață, mulțumit, se sinucide.

ȘTEFAN BACIU

ARGUMENTUL SCĂPĂTATULUI

— Scumpa mea, aș prefera să nu ți ofer nimic de Crăciun; ceeace aș voi să-ți dau întrece mijloacele mele, și ceeace aș putea, este nedemn de tine!...

Crăciunul ... teatral

Dorinți și... ambiții

Moș Crăciun nu vine niciodată cu sacul gol. De mici copii ne-am învățat să-l vedem cu traista plină de surprize și bunătăți. Pe cei mai mărișori însă — după cât se pare — îi cam trece cu vederea. Nu de alta, dar aceștia au cu ce-și cumpăra singuri tot ce le dorește inima.

Cum unii din cei mai „mărișori" s'au simțit nedreptățiți de această atitudine a lui Moș Crăciun, au hotărît ca în acest an să-i trimeată fiecare câte o mică epistolă, pe verso cu adresa exactă, pentru ca astfel Moșul să le cunoască păsurile și în consecință să-i îndulcească.

Printr'un sistem care aparține numai gazetarilor, am reușit să cotrobăim în arhiva lui Moș Crăciun, unde am dat peste următoarele „scrisori de solicitare".

TUDOR MUȘATESCU:
Moș Crăciune, Moș Crăciune,
Vreau ca păsul să-mi asculți:
Am teatru cu renume,
Insă, vai, nu vine lume;
Nu vreau ca să vii cu glume,
Ci cu spectatori mai mulți!..

PUIU IANCOVESCU:
Rugămintea mea e una,
Una pentru ori ce an:
Tu când vii, în totdeauna,
Să-mi rezervi... un gologan!

ION AUREL MAICAN:
Am teatru, mulțumesc,
Spectatori care plătesc;
Vreau, dacă-mi poți oferi,
Trei „serale" într'o zi!...

VASILIU-BIRLIC:
Precum vezi, îmi merge strună.
Lumea vine ca nebună,
Joc de patru ori pe zi,
Că nici nu pot dovedi.
Insă vezi, n'am timp deloc,
Ca la curse să mai joc,
Ce ar fi — printr'un viraj,
S'aduci caii în Pasaj?

V. VASILACHE:
Fiindc'am fost băiat cuminte,
Indrăznesc cu glas fierbinte,
Să te rog s'aduci în sbor,
Zece fete, să mă 'nsor!?...

MIRCEA ȘEPTILICI:
Zău, că nu știu, Moș Crăciune.
Ce să fac de-așa minune:
Sunt — când joc — desenator,
Și când desemnez — actor.
Fă să fiu, măcar, cândva,
Și pe scenă... cineva!?...

H. NICOLADE:
Moș Crăciune, Moș Crăciune,
„Luna știe, dar nu spune"
Cel puțin le spune tu,
Ca să vină mic și mare,
Nu pentru reprezentare,
Ci măcar de... rendez-vous!!

Etc., Etc.

Rezultatele acestor fierbinți rugăminți nu le cunoaștem încă. In clipa când le vom ști, vi le vom face cunoscute.

INDISCRET

Intre copii

— Ție și-a adus ceva Moș Crăciun?
— Fugi bă, la vârsta ta mai crezi în basme?...

ET CAETERA

DOUĂ PERECHI

D. profesor universitar Uiticescu e de câteva zile singur acasă, nevasta fiindu-i plecată împreună cu copiii la mama ei, în provincie.

Eșind de dimineață, se întâlnește cu un student care îl salută și îi spune respectuos.

— Domnule profesor, îmi permiteți să vă atrag atenția că aveți în picioare un pantof negru și unul galben.

Profesorul se uită la pantofii lui și răspunde apoi îngândurat și foarte nedumerit:

— Da chiar așa, și închipuește-ți, dragul meu, că mai am o pereche tot așa acasă!..

POTRIVIRE

— Iți închipui ce mi-a răspuns adineaori Lizetta, când am întrebat-o dacă mă iubește?
— Nu!
— De unde știi?!..

NEDUMERIRE

Vizitatorul. — Când văd picturile dumitale, stau totdeauna și mă mir.

Pictorul. — Ai vrea să știi cum le fac?...

Vizitatorul. — Nu! Asi vrea numai să știu de ce le fac!

Scrisoare către Moș-Crăciun

— Am fi putut de mult să-i împărțim darurile dacă și-ar fi terminat scrisoarea către Moș Crăciun.

— Uite o pradă bună.
— In timp ce eu o amenint cu revolverul, tu îi inș'aci pălăria și apoi împărțim pe din două. Cred că vom avea zarzavat și după sărbători.

O GÂSCĂ DEȘTEAPTĂ

— Dar ce are, soro, de e așa leșinată?
— Zice că dacă o să facă zilnic câte 200 de tururi, o să treacă teafără și sănătoasă sărbătorile Crăciunului!

LA OASTE...

Pe cărarea neagră de pământ, șarpe al lanurilor de grâu galben ca un ocean de aur, Mirică gonește roibul ce rupe pământul cu copitele asvârlindu-l în urma sa. Apucă văzduhul cu nările și ca o nălucă își face drum înaintea săgeților de lăstuni care se zbenguesc în aer.

In capul satului, sub coasta dealului, la isvor, zâna satului și-a adunat zestrea vie, înfierbântată de arșița soarelui de vară. Zestrea aceasta stă, toată grămadă, și cu un muget prelung vorbește, în limba ei. Din când în când vitele apleacă gâturile în jghiabul de piatră în care se adună apa din mânica izvorului și o sorb cu mult nesaț, făcând volbură împrejurul boturilor.

Lisandra, trasă ca prin fuior, cu florile câmpului la cingătoare, cu piciorul și mâna mică — ca la toate femeile noastre — e o mărturisire că noi românii suntem un neam distins. Il vede... pălește... și atâta o ține glasul:

— Măi Mirică.

El strânge în pulpe calul ce se proptește pe picioarele dinapoi și ca gândul se trage din scări. Mirică sărind drept în fața fetei, o cuprinde cu brațele ca focul și punându-i o hârtioară în mână, îi zice:

— Lisandro, ia dă citește răvașul ăsta.

Se uită fata la el ca pisica în călindar. Il întoarce, îl răsucește, și cu sufletul la gât, presimțind ceva, îi spune:

— Mirică, nu știu carte d'asta, citește-l tu.

— Fată, ordin dela împărăție să te sărut! Ca la arnată: ordinul se execută, nu se discută.

Și promisi unul altuia, sunt mână în mână, gură în gură, ochi în ochi. Dar, deodată, ea se rupe din brațele lui întrebându-l:

— De unde vii și ce-i hârtia asta, măi?

— S'a milostivit Dumnezeu cel bun de am primit și eu ordin de mobilizare, ca toți oamenii din sat; nu mai aveam odihnă și astâmpăr locului; mă temeam să nu fi rămas cineva de mine să mă ție departe de inima țării, să fi rămas în sat pururea de hulă și rușine. Fusei la popa Mitu de i-am dat un sărindar ca să pomenească în biserică, 40 de zile în șir, pentru odihna sufletelor, pe cei căzuți din satu' nostru pentru țară. Și acum mă grăbesc să iau drumul regimentului. Mă duc că vremea trece.

— Pe mine, Mirică, mă lași în griji și plâns.

— Lisandro, în fiecare noapte mi s'au arătat în somn toți morții noștri și mi-au strigat: „La oaste Mirică, la oaste și tu Mirică", iar azi dimineață primii ordinul de mobilizare. Spune și tu, visul ăsta nu fu un semn?

Cu gura înfierbântată și cu un plâns voios îi zice fata:

— Și acum ce-mi pare și mai rău e că sunt o biată femeie, iar la război nu-s bună de nimica. Cu zile mergi și cu zile întoarce-te cu toți ai noștri oșteni din sat.

Neastâmpăratul roib, care ascultase cu urechile ciulite dorurile lor, răcâise într'una pământul cu copita și la un chiot al lui Mirică zbură cu stăpânul său în șea. Tinerețea Lisandrei, fără să poată cunoaște ascunsul viitor, îi strigă cu glas prelung în urmă:

— Mirică, măi Mirică, șoimule...

Mirică se oprește, răsucește pe loc calul și se avântă îndărăt, iar roibul vârâ botul drept în pieptul fetei, priponindu-se de el.

— Ia ascultă Mirică; mai citeste răvașul ăla, nu cumva poruncește să mă mai sărut odată?

D. CANTEMIR

HUMOR

INTRE LOGODNICI

Ea. — Prima dată când mă vei înșela, să știi că mă voi omorî.

El. — Dar a doua oară, ce o să faci?

SUPERIORITATEA LOR

Tatăl. — Băiete, nu știi absolut nimic.

Tilică (șapte ani). — Ba da! Eu știu chiar ceva, care nu poți tu tăticule!

Tatăl. — Ei, tare aș vrea să aud și eu. Ia spune ce știi tu?

Tilică. — Eu știu să cresc, tăticule!

UN OM PRECAUT

Chelnerul. — Imi permiteți, domnule, să dau valiza dv. ceva mai la o parte? E așezată drept în ușă și toți clienții care vin se împiedică de ea.

Clientul. — Fă bine și lasă valiza unde e. Eu am pus-o inadins acolo, ca să mă împiedic de ea și să n'o uit când voi pleca...

IN ACEEAȘI SITUAȚIE

— Imprumută-mi repede 100 de lei. Iau mâine leafa...
— Imposibil. Am luat eri leafa!

OF, PĂRINȚII ĂȘTIA!...

Cocuța a împlinit șase anișori. Serioasă ca o fată mare, se lasă să fie condusă la masa cu cadouri și primește urările și sărutările părinților. Dar, când felicitările par că s'au terminat micuța întreabă, foarte mirată:

— Cum, n'ați învățat nici o poezie?!

SOLDATUL BUSUIOC

de Gh. Brăescu

— Mă flăcăule, strigă din ușa grajdului plutonierul Brânduș unui soldat care străbătea curtea fluierând, sucind o țigară, cu capela pe ceafă, cu o crenguță de busuioc la ureche.

— Ordinați!

— Fă-te'ncoa la mine. Știi la d. colonel?

— Nu știu, să trăiți, don' plotoner.

— Cum mă, nu știi unde șade d. colonel?

— Unde șade don' colonel?... știu să trăiți don' plotoner.

— Așteaptă-mă aci. Am să-ți dau un raport... să-mi aduci plicul iscălit.

— Păi eu nu știu carte, să trăiți, don' plotoner.

— Să-l iscălească colonelul, nu tu, pârlitule.

— Păi o vrea!

— Ia ascultă mă, ce, faci pe prostul cu mine?

— Nu să trăiți, don' plotoner.

— Să 'ncremenești aci până mă 'ntorc, că te ia dracu. Ai înțeles?

— Da, să trăiți don' plotoner, da eu nu pociu să mă duc.

— Cum?! De ce nu poți să te duci?

— Am pus rufele la uscat, să trăiți don' plotoner și mi-e că mi le ia cineva.

După o clipă de îndoială, plutonierul, bun la inimă, plecă în căutarea altui soldat. Busuioc, rămas pe loc, schiță cu mâna la ceafă un pas de brâuleț, răzând înfundat — apoi întorcându-și buzunarul pe dos, răsturnă praful de tutun în palmă și procedă cu îngrijire la răsucirea unei țigări economice.

— Mă, băietul ăla! strigă din corpul de gardă, ofițerul de serviciu.

— Ordinați! răcnește Busuioc, închizând delicat pumnul.

— Vino'ncoa, repede, repede... Mai repede, mă.... n'auzi? Știi unde șade doctorul?

— Știu, cum să nu știu, șade lângă brutărie... la răscruciu în piața mare... mai 'ncoa de moloment, unde șade și alde don' maiur...

— Așa mă, așa. Ești băiat deștept. Du-te repede mă și îi spune că la patru este revistă de efectiv, să vină negreșit. Ai înțeles?

— Am înțeles, să trăiți.

— Repetă mă, ce ai înțeles.

— Să trăiți don' sulocotinent, am să-i spun lu don' doctor al nostru că la patru este vizită de ifecte.

— Re-vi-stă de e-fec-tiv..... prostule! adică se numără oamenii. Acuma știi?

— Știu să trăiți, da eu nu pociu să mă duc....

— De ce?

— Aștept pe don' plotoner Brânduș să-mi dea o scrisoare să mă duc cu ea la don'-colonel, s'aduc plicul iscălit.

PURCELUȘUL...

Trăim timpuri grele.

Lipsa de alimente pe de o parte, scumpetea vieții pe de alta, au făcut ca anumite orătănii de... joasă speță să capete în ochii noștri — ai oameniloor, — un prestigiu și o... considerație de care nu s'au bucurat nicicând.

Așa, de pildă, găina e un „obiect", pe care atunci când îl capeți îl cântărești din mână și îi pipăi prin anumite locuri, cu adevărată „ploșenie...; porcul, mosafir distins și prețios pe sofaua din sufragerie; gâsca a căpătat o prețuire pe care n'a avut-o probabil din timpul Capitoliului; în fața unei curci — ce să mai vorbim? — încerci un sentiment de covârșitoare stimă...

❖

La o stație a autobuzului 38, un umil cetățean așteaptă mașina, ținând în brațe, cu părintească grijă, un purceluș de toată drăgălășenia: alb-roz, cu codița spiralată, cu doi ochi vioi de copil răsfățat...

Un om cu un purcel în brațe, în ziua de azi, nu e un spectacol prea obișnuit pe lângă care să treci nepăsător...

Nu e de mirare deci, dece în câteva clipe în jurul omului cu purceluș, au început să se adune unul câte unul, trecătorii...

— „Cât te ține?" — îl întreabă cineva.

— „3000... Leafa pe jumătate de lună".

— „Frumoase parale..."

— „Da e și marfa... Face să muncești două săptămâni..."

— „Ce.. etate are?" întreabă o femee.

— „Cât îi dați?"

— „Știu și eu? Două luni?"

— „Pardon..."

— „Trei?"

— „Trei. merge pe patru"..

— „Mulți înainte!"

— „Mersi, asemenea și dumneavoastră".

Un bărbat înalt și voinic, — cât un mal, — se apropie și cu aere de cunoscător, examinează atent râtul animalului.

— „Să știi că nu e prea de soi".

— „Eh!.."

— „Nu e Yorc".

— „Acu Yorc, ne-Yorc, vorba e că e porc. Yorcu nu mă enteresează.. osânza mă enteresează... șunca și caltaboșii mă enteresează"... îl pune la punct proprietarul, profund jicnit

Intre timp, în jurul omului cu jivina râtoasă, gloata s'a mărit.

— „Ce frumușel!" spune cineva.

— „Și ce simpatic!... Parcă râde"... adaugă altcineva.

— „Și ce grăsuț!"

— „Grăsuț nu e.. Dece să zic? intervine proprietarul, da îl fac eu... Il pun pe îngrășatele... Pân'la Ignat, fac om din el... asta.. porc, vroiam să zic"..

— „Ai loc unde'l crește?" întreabă cineva.

— „Hm. cât despre asta, am loc nu pentru unu: pentru o sută... Eu stau taman sus, la Mandravela, în „Apărătorii Patriei", peste drum de balamuc.. Am o curte cât vezi cu ochii... și grădină cu zarzavaturi.., și dovleci... Il pun pe o cură de dovleci și lături, și.. să poftiți peste trei luni să stați de vorbă cu el."

— „Ce bine de dânsul!" jindește cineva...

— „De mine adică?"

— „As: de purcel..."

— „Norocul lui..."

— „Noroc „porcesc", nu glumă..."

— „Și.. cât te costă?" întreabă un nou venit..

— „I-am mai spus odată și dumnealui" răspunde omul, plictisit...

— „Cică 3000. Leafa dumnealui pe o jumat' de lună" intervine cel ce știa...

— „Asta nu te enteresează, ce leafă am eu..."

— „Păi... nu spuseși chiar dumneata?"

— „Una e să spun eu, alta dumneata!"

Omul cu purceluș e supărat...

S'a făcut tăcere. Priviri crunte se îndreaptă către nesocotitul ce îndrăznise să-i vorbească astfel... S'a supărat... — pe bună dreptate — și te gândești așa: nu e un om oarecare... Are un purcel...

Un domn pântecos și... respectabil, vine în față și curmă tăcerea:

— „Uite ce e, domnul meu: de mult vream și eu să-mi iau un purcel, să-l cresc.. Știi... Eu stau într'un bloc... la etajul IX... sus... așa că..."

— „Se vede că la porci nu le dă voie cu „accesoru".

— „Nu de asta, dar nu e voe.. în fine... De-aceea, m'am gândit să-ți propun o combinație... Il creștem împreună... în tovărășie.. Iți ofer 2000 de lei pe lună... așa... pentru hrană..."

— „Aha! pensie alimentară cum ar veni!"...

— „Da... și, la Crăciun îl tăiem și îl facem pe din două..."

— „Juma'-juma' adică.."

— „Exact!"

Omul a rămas pe gânduri.. Isi face o socoteală. Pân' la Crăciun sunt mai mult ca 6 luni.. Până atunci, porcul se face mare... 6x2000 face 12000... 12000 de lei, o jumătate de porc... nu e afacere..."

— „Știi ceva? răspunde el, după o matură chibzuință. Facem combinația care spuseși da nu juma'-juma'... Imi dai 1800 lei pe lună, și la Crăciun capeți o pulpă, ceva cârnați și 5 kgr. de osânză.. Unde mai pui șoricii?!.. Dacă vrei la parte frățească, îmi dai 3500 pe lună.. Și asta, așa, pentru dumneata, că'mi ești simpatic..."

— „Mult! Și-apoi de unde știu eu că la împărțeală nu-mi tragi chiulul?"

— „Nu există.. Facem contract în regulă... cu avocat.. la tribunal... Taxele pe din două.."

— „Bine ,așa ar fi, dar ceri prea mult. Nu-mi convine.."

— „Nimeni nu te-a rugat, nici nu ți-a pus mâna în buzunar... M'ai întrebat, ți-am răspuns. Si la urma urmei, eu n'am porc de vândut... Cui îi convine... Cui nu la Rochus... că e destul, și mai eftin..."

O femee nevoiașă, cu un copilaș de mână, se apropie:

— „Cât vă costă?"

— „Am mai spus la vreo sută de persoane până acum. O să-mi angajez un om cu ziua să spuie prețul la toată lumea . care m'o întreba..."

— „Iertați-mă.. Nu vă supărați.."

— „Mămico, ce drăguț e.." spune copilul.

— „Vezi, Puiule?.. Un purceluș... Asta crește mare, se îngrașă, și la Crăciun, se tae.. Dă untură bună, cârnați și șuncă" explică mama, copilului, cu acea religiozitate didactică, cu care mama copilăriei noastre ne-ar fi explicat ce e un pui de... rinocer — de pildă...

— „Dar bine, mămico, de ce nu-mi iei și mie unu, să mă joc cu el?

— „Nu se poate Puiule!.. E o jucărie prea scumpă pentru noi" oftează mama.

O femee cu șort dinainte, în papuci, cu un paner sub braț, giugiulește jivina, adresându-se omului ce-o ține în brațe:

— „Băiat? Fată?"

— „Băiat!" răspunde acesta cu firească mândrie...

— „Băieții mamii, băieții!.. Ni-ni-ni... Ni-ni-ni... Ce frumoși e băieții!.. Mânca-i-ar mămica de băieți!"..

— „I-ar mânca ea „mămica", îi răspunde prompt posesorul, da.. vezi că mai întâi trebuie să stea de vorbă cu „tăticu".

Toată lumea râde sfios..

Un bătrânel mângâie blajin purcelușul, oftând din adâncul rărunchilor:

— „Te-o fi ținând 3500 de lei".

— „Cam așa ceva!" răspunde proprietarul, mâgulit de această supraestimare.

— „Când plătiam 40 și 60 de lei un purceluș ca ăsta, ziceam că e scump... și făceam nazuri.. Parcă-l văd pe masa de Crăciun, întins pe tavă, rumenit, cu mărul'n gură.. Acu, s'a dus... N'am mai mâncat purcel la tavă, nu știu zău, de-oi mai ajunge Crăciunul să-l mănânc.." spune bătrânul, cu nesfârșită tristețe, înghițindu-și în sec beregata...

Tăcerea nostalgică ce s'a asternut, e tulburată doar de grohăitul.. discret al purceluș'ului, care parcă simte că e vorba de el...

Dar o mașină 38 sosește în stație. Omul cu purceluș se rupe din mulțime și se urcă, urmat de privirile setoase ale celor ce au rămas..

Toți, și domnul cel pântecos, și femeia cu copilul, și bătrânul, au rămas pe marginea trotuarului privind cu părere de rău la purceluș care a plecat dintre ei, și care le zâmbește acum, prin geamul din spate al mașinii...

— „Mergi sănătos.., să te bucuri de el!" strigă cineva.

— „Să-ți trăiască! Să-ți trăiască" se aud mai multe urări calde...

Autobuzul se urnește greoi, și pleacă.

Fiecare simte cum parcă s'a rupt ceva din el... Fiecare încearcă un sentiment de regret pe care nu-l poți înceca decât în fața unui prieten drag care se duce, în fața unui vis frumos care se risipește...

CONST. COLONAȘ

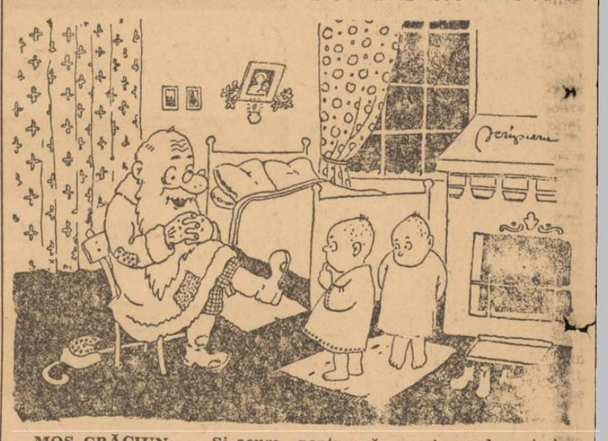

MOȘ CRĂCIUN: — Și acum, pentru că nu v'am adus nimic, ia să vă povestesc câteva anecdote noi.